Sidste linje giver et fortættet og virkningsfuldt udtryk for de søgendes skuffelse; men i den forvanskede gengivelse hedder det:

hvoraf *det* er taget,

der er rent og skært refererende.

Den anden forvanskning kommer i stedet om de gamle guders andet møde:

Stormenes Sluser
bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
til Danmarks Dale
i Skyernes Sale
de forklarede Gamle
sig atter samle.

Forvanskningen består i, at punktummet efter »Vælde« i anden linje flyttes til efter »Dale« i fjerde linje, hvorved forbindelsen mellem »Norges Fielde« og »de forklarede Gamle« afbrydes, og derved tilsløres mindelsen om den åndens susen fra Norge, som digteren gentagne gange blev grebet af.

Den påfaldende omstændighed, at der over for ti rigtige gengivelser står ni med de samme to tekstforvanskninger, viser først, hvor udbredte de er, og fører dernæst til en søgen efter deres fælles oprindelse. Den har jeg fundet i L. C. Sander: »Odeum eller Deklamerekunstens Theorie« 1819, hvis første udgave 1808 endnu havde formen »de«. De følgende udgivere har formodentlig stolet mere på professoren end på digteren, de har i det mindste taget ham til mønster og rettesnor. I en artikel i »Den danske Realskole« nr. 4 1954 har jeg behandlet forholdet udførligere.

Kristian Krarup.

C. HAUCHS GRÆSKE DIGT »SLØRET«

Blandt de bøger, der med Bibliotheca Wegeneriana overgik til Statsbiblioteket i Århus, var C. Hauch: »Lyriske Digte« 1842. Efter det sidste digt er her indklæbet et sammenfoldet halvark med denne optegnelse:

Pausanias lib. III cap. 20 sect. 10 (Tom I. p. 317. Tauch. el. p. 202 Xyland.) fortæller et Sagn, som jeg vilde oversætte — mere i Aanden end efter Bogstaven, saaledes:

»Tredive Stadier fra Sparta staaer Aidos's (Blufærdighedens) Støtte. Den er sat af Ikarios (Broder til K. Tyndareus i Lakedaimon) i denne Anledning:

Odysseus beilede til Ikarios's Datter, den skjønne Penelope. Han vandt hendes Hjerte og Faderens Samtykke, og vilde derpaa hjemføre sin Brud. Men den gamle Ikarios kunde ikke afsee den kjære Pige, og tryglede sin Svigersøn og sin Datter om at fæste Bo hos sig i Lakedaimon. Det var forgæves: Odysseus satte sin unge Hustru paa sin Vogn og drog afsted. Men ogsaa Ikarios besteg sit Fiirspænd, indhentede dem og tiggede atter fra sin Vogn og under Hestenes Løb sin Datter om at blive hos sig. Da vendte Odysseus sig til sin Brud og sagde: Penelope, kjære Hustru, siig mig om Du vil følge Din Husbond til hans Øe eller Din Fader til Dit Ungdoms Hjem. Og Penelope svarede ikke et Ord; kun Sløret faldt ned over hendes Kinder. — Og Ikarios forstod den kjære Datter: han lod hende drage til Ithaka

og selv vendte han hjem; men paa det Sted, hvor Sløret havde skjult hendes tugtige Øine, opreiste han en Støtte for Aidôs! (Qvindelig Blyhed)!«

Jeg sendte en Afskrift af dette til Hauch d. 22. Marts 1838, og fik hans Tak derfor.

C. F. W.

Den 20. April derefter, sendte Hauch mig et Digt i 144 Hexametre over dette Emne.

Den her fremdragne optegnelse af C. F. Wegener er næppe meget kendt. Den er skrevet med en smuk, pertentlig håndskrift, selve sagnet med latinske bogstaver, medens de to tilføjelser og forbogstaverne til navnet er skrevet med gotiske. Baggrunden for den er den omstændighed, at Hauch og Wegener begge var lektorer i Sorø og havde været kolleger, siden Hauch kom til akademiet i 1827. I første række viser den Hauchs kilde til »Sløret«; men ogsa i andre henseender er den af interesse. Den fastlægger tiden for digtets tilblivelse, nemlig til tiden mellem 22. marts og 20. april 1838, medens Hauch var i færd med at afslutte »En polsk Familie«. Den viser endvidere, at Hauch havde omarbejdet digtet, inden det i 1839 tryktes i 1. bind af Fr. Barfods »Brage og Idun«, og han selv udgav det i »Lyriske Digte« 1842, for begge steder var det på 165 hexametre i stedet for 144, som Wegener angiver. »Brage og Idun«s første tryk af digtet har bl. a. trykfejl som »Gedder« for »Geder« og »Sandfugle« for »Vandfugle«, og der kan ikke tillægges det nogen særlig vægt. Derimod er der grund til at se på Hauchs egne to udgaver. »Lyriske Digte« kom i 1854 i 2. »meget forøgede« og tillige omarbejdede udgave. For »Sløret«s vedkommende var der foruden nogle retskrivningsændringer tillige foretaget et par tekstrettelser. Udtrykket »Aidos Behersker« var rettet til »Herskeren Hades«, måske fordi underverdenens græske navn i genitiv kommer til at ligne navnet på »Blufærdigheds hellige Guddom«, som Wegener gentagne gange nævner ved navn, og det ombyttes derfor med Hades-navnet. Det andet tilfælde er fra Ikarios's fortsatte tale til Penelope:

— — — — — — thi vandrer jeg engang
Over Forfærdelsens Eng, hvor den rædsomme Persephoneia
Stirrer paa mig, da svinder Tanken i Barm, og jeg glemmer
Hurtig i Skyggernes Kreds, hvad der før bevæged mit Hierte.

Da det drejer sig om, hvad der bevægede ham i jordelivet, er »før« et logisk rigtigere udtryk end »her« i 1. udgave. Det mest fremtrædende eksempel på, at digteren har gennemset og rettet 2. udgave, har vi i det storslåede digt om Christiane Oehlenschläger, vel det prægtigste mindedigt, vi har på dansk. Her har han foretaget forskellige rettelser og tilføjet de to betydningsfulde slutningslinjer:

Og skjenke Dig den Fred,
Som Du her maatte savne.

Da 2. udgave således viser den form, som digteren foretrak, er det dobbelt uheldigt, at denne mangler en linje, det 126. hexameter, der er gledet ud af »Sløret«. Odysseus har med faderens samtykke fået Ika-

rios's datter Penelope til brud; men Ikarios frygter for at blive ensom og beder hende blive hos ham i stedet for at følge Odysseus til Ithaka. Da svarer Odysseus ham:

> Vel, Du mægtige Drot, Du fast bevæger mit Hierte.
> Sjelden det gavner en Mand, med Magt at tvinge sin Hustru,
> Lad da Penelope selv, den Herlige, vælge sin Lod, thi
> Ofte taler en styrende Gud fra Qvindernes Læbe.

Det er den første linje i dette svar, der er faldet ud, og det vil ses, at den ikke kan undværes, da det er det eneste sted, der viser, at Odysseus har medfølelse med Ikarios. Men også rent typografisk viser den pågældende side, at der mangler en linje. Mellemrummet mellem dette versafsnit og det foregående fylder nemlig en linje mere end de andre mellemrum, og det er altså en hundredårig korrekturfejl, der her afsløres.

Poul Schjærff kalder i sin indledning til C. Hauch: »Poetiske Arbejder« 1929 »Sløret« et herligt digt og giver der en smuk karakteristik af det, og han finder digtets kimpunkt i det fine træk, der ligger i, at Penelopeia giver sit svar uden ord, bare ved at lade sløret falde. Men digtet hører i vore dage til den mindre kendte del af Hauchs digte, og det forekommer f. eks. næppe i nogen antologi eller håndbog i litteratur fra dette århundrede. Både ved sit emne og sin form hører det til en tid, da kendskabet til og interessen for klassisk sprog og digtning var større end nu, og da var digtet også mere kendt. Det findes således gengivet i H. P. Holst: »Poetisk Læsebog« 1847, A. Berg: »Danske Digtere« 1869, Sigurd Müller: »Fortællende Digte« 1885, alle efter 1. udgave, og i Lefolii: »Fortællende Digte« 1860, som optrykker 2. udgave og derfor mangler den omtalte linje.

Kristian Krarup.

TO RIMBREVE AF EMIL AARESTRUP

Arkitekten C. J. Zubers smukke søjlesal i det gamle kongelige bibliotek flyttedes ved dettes ombygning til rigsarkiv til Koldinghus. Dette slot savnede efter branden og den årelange ruintilstand fuldstændig indre udstyr, så det kom særdeles tilpas, at dette nyklassiske interiør fra 1781 uden større vanskelighed lod sig indpasse som et led i slottets istandsættelse og brugbargørelse. Zubers sal er stadig bibliotek og er tilfældigvis også kommet til at rumme enkelte originalmanuskripter, hvoraf et par hidtil ukendte rimbreve af Emil Aarestrup her skal fremdrages. Lægen og digteren Emil Aarestrup henlevede sin barndom og ungdom i København og tilbragte sine manddomsår på Lolland og i Odense. Så lidt som hans person har hans digtning topografisk tilknytning af nogen betydning til andre dele af vort land. Når Koldinghus alligevel er kommet til at give ly for enkelte af digterens efterladenskaber, skyldes det, at flere blandt digterens familie har haft tilknytning til Sydjylland, således tilbragte digterens enke sine sidste år i Vejle, hvor hun døde i 1897.

Emil Aarestrup, født i København 1800, blev allerede i otteårsalde-